

Az Isteni tudás -miként a Nap-
Keleten kél és Nyugaton lehangylik.

Vagyunk elébb

Ifjú kérdi tudós Tátost: - Mi végre lőn e világon? Ki, vagy mi az mi önmaga, miként nézzen nemostoba? - kedves mosoly Tátos arcán, elröstelli önnön magát; - Mi végre is? - hiszen tudja, mégsem okult itt van újra.

- Ami biztos; nem az-, más vagy minek hívnak, minek látnak! Amit ha más névvel illet, átmeneti nem a lényeg. Vagyunk elébb fényes lél-ek! Utóbb jövend mind egyébek! Ezen testben ember féle, fi vagy leány ki mint érte.

- Földi ember imígy élhet, e tájt másként sosem lészen. Ki-ki mibe kerül éppen, azon léte úgy ér véget. Földi övek szerint kapják, születésük kárhozatját. Ott kapja meg apja magját, testet szülő anyja szab rá. Ősi vérek ott kavagnak, ember testben nyughatatlan. Keres kutat, mi lőn sora, fészkit mégsem leli soha!

- Nem lesz nyugság nem lesz béke, míg el nem hagy ember képet! Járja-járja örök útját, nem meríti tudás kútját. Ostobán él, nem lel tudást, csetlik-botlik bután-sután. Meg-meg csalja minden érzék, nem hagyja el ember lépték! Ott keresi gyökérzetit, ahol nem volt soha neki . Nemtudja, hogy örök léte; nem emberi, Isten féle. Ilyen létnek pedig sora, nem e földi, nem ostoba. Itt ha bölcs, akkor csak tanul; remény szerint talán okul.

Borzák Balarám Béla